

Dragsfjärd, Hamnholm -
utan mel.

1. En sjöman ut på böljan blå
han mycket rullar där ork slår.
När stormen brusar över-hand,
då står han glad med öppen famn.
2. Helt glad ork nöjdes är han ändå,
fast han så våter måste gå.
För himmelen han mogen är;
han kommer ihåg sin flicka kär.
3. På Doggers bank; Nordsjön blå
han mycket rullar där ork slår.
Våra segel de; stycken går,
men vi för böljan måste stå.

4. Strax våra trasor vi fastgör
 Och andra segel underslår,
 Vi skolar, liissar dem också,
 Sen tar vi oss ett glas därpå.

5. Men skåla nu vår kapten an!
 Jag tror att vi mår alla bra,
 Och vi är alle man ombord
 Och har ett hurtigt sjömansmod.

6. Men ibland kaptenen höra får
 Ett ynkligt rop ifrån en rä,
 För nu föll en man över bord,
 O, hjälp du den, o Herre Gud!

7. Så ynkligt han beder där i
"O hjälp du mig, o Herre kär!
Häls till min far, häls till min mor!
Häls till min syster och min bror!"

8. Men uti dessa böljor blå
är våra kamrater lämnar så.
Mång tapper sjöman vilar där
och har en ynklig hädanfärd.

9. Men när en sjöman går i land
han skyndar sig i flickans famn
att slå sin sorg och ångslan bort,
Så är han gläder innan bort.

10. Jag slutar ill nu denna sång.
 Raulända den är ren för lång,
 Landsmannen hull och tapper går,
 men vi för vågån måste stå.

På samma side:

Jag är en fattig ung sjöman,
 som seglar mellan främmande land.
 Jag söker mitt bröd ifrån vågån blå,
 där man ej rika skatter får.

Avskrift ^{händelse} ur ristsbok.